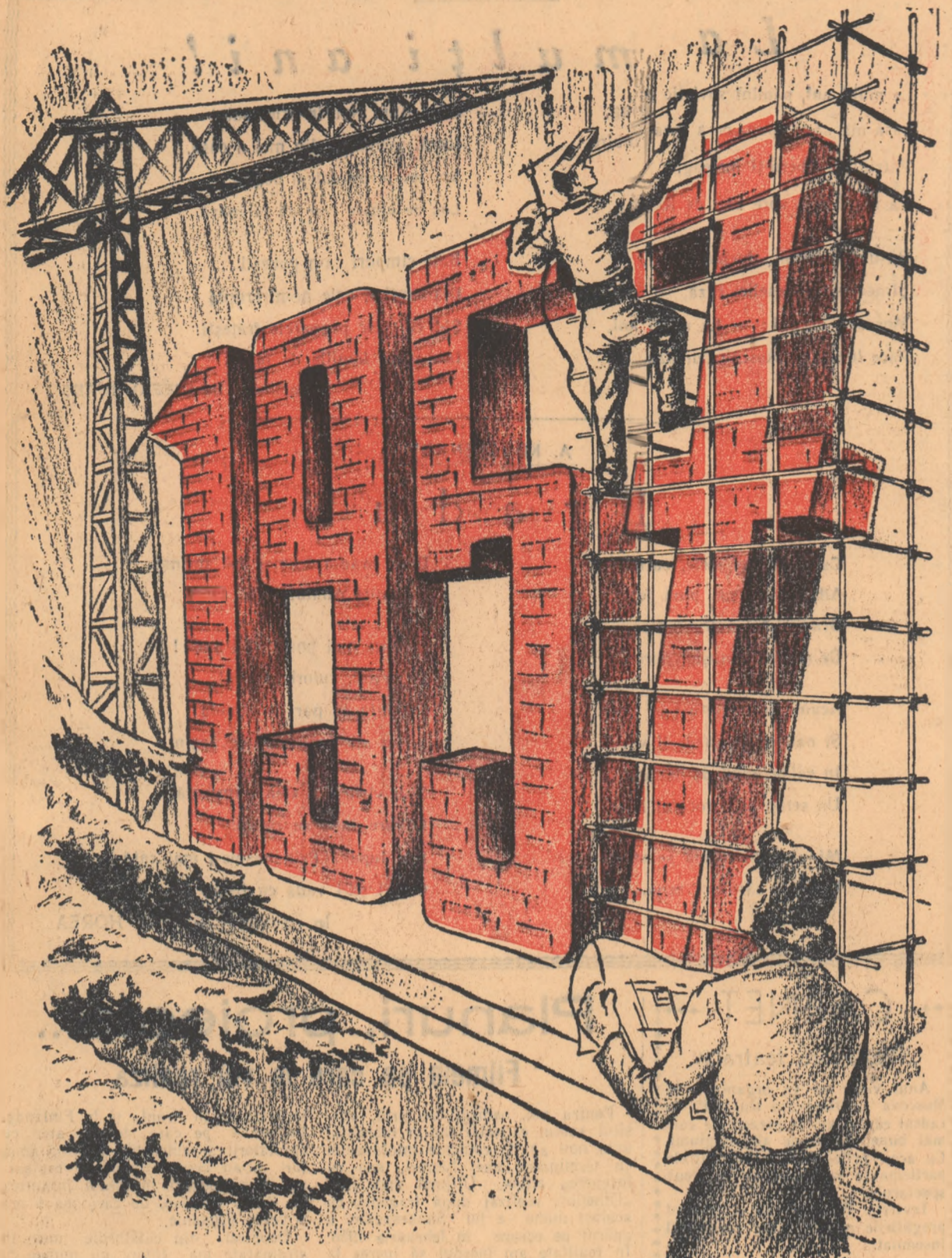

VEACUL NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII NR. 52 Vineri 28 decembrie 1956 4 PAGINI, 25 BANI

La mulți ani, tovarăși!

In prag de An Nou

De Anul Nou oamenii fac bilanțul anului care a trecut, caută să intre-vadă perspectivele anului ce vine. Ciochind — în clipa ce desparte anii — paharele pline cu vin, ne gândim la cei pe care îi iubim, la fericirea pentru care luptăm.

Întârm în noul an ascultând respirația liniștită a copiilor care dorm în camera alăturată; dar noi nu uităm că în anul care a trecut somnul liniștit al copiilor a fost nu o dată amenințat. Întârm în noul an hotărâți să mergem neabătuiți pe drumul spre fericire; dar n-avem voie să uităm nici o clipă că în anul care a trecut unii au încercat nu o dată să stăvălească mersul nostru înainte.

Călătorind cu gândul înapoi, spre zilele anului care a trecut, noi ne amintim de săptămâni senine, dar și de zile învolburate, de nopți liniștite dar și de ceasurile în care stăteam încordată lângă aparatul de radio, de anjururi pline de poezie dar și de zile în care suferim de erupții pline de mînie, zile în care dușmanii păcii nu se puteau aștepta la nimic bun.

Acum, în Egipt nu mai bubule-tumul, fumul incendiilor nu mai strălucete peste Budapesta. Și în acest an forțele care luptă pentru pace, pentru fericirea oamenilor, s-au dovedit mai puternice decât forțele războiului, decât hoarda de negre ale reacțiunii. Desigur, dușmanii oamenilor pot pricepi încă mult rău, ei au făcut să curgă sîngur, au ucis copii, au ars cărți, au distrus orașe. Pe noi ne doare viața flecărilor copiilor sacrificat, molozul oricărui cămin care a legănat vise omenești, cenușa oricărei pagini de carte care a înfrapat cîndva o minte de adolescent. Orice distrugere ne lipsește de ceva, face omenița mai săracă. Dar puterea pe pămînt aparține vietii și nu morții. Bombardind orașele egiptene, cavalerii războiului n-au reușit să ucidă atîta copii cît s-au născut în lume în acest an. Distrugînd Port-Saidul, ei n-au izbutit să dărîme atîtea cămine omenești cît s-au clădit în anul care a trecut. Arzînd cărți pe străzile Budapestei, ei n-au reușit nici pe departe să prefacă în scrum atîtea jîmuri închinat vietii cîte s-au scris și s-au tipărit în acest an.

În anul care se termină, dușmanii păcii au făcut încercări deșperate pentru a submina în țările socialiste unitatea dintre popoare și partidele care conduc destinele acestor popoare. Întîrînd zi de zi unitatea de nezdurnicități în jurul partidelor comuniste și muncitorești, popoarele din aceste țări au dat însă lovitură puternice celor ce visează să recitigeze raiul pierdut.

Fiecare an îmbogățește experiența oamenilor, ridică umanitatea pe o treaptă nouă și înțelegerii și a creației. În acest an, noi am simțit mai adînc că bucuriile noastre sînt legate strîns de marile bucurii ale tuturor popoarelor, că micile noastre necazuri personale pălesc în fața primejdțiilor care amenință viața a milioane de oameni. Există o logică a vietii, pe care nimeni și nimic nu o poate ignora. La prima vedere, s-ar părea că între șarjele oțelurilor din Urul și faptul că Egiptul reușește să-și păstreze independența nu e nici o legătură. Dar cine poate contesta faptul că cuvîntul oțelului din Urul, șarja lui, au atîrnat greu din zilele în care se hotărîa soarta poporului egiptean? Aparent nu există nici o legătură între faptul că 600 milioane de chinezi nu numai că mîncă acum pe săturate — dar au început să fabrice automobile — și faptul că guvernul de la Paris a fost nevoit să acorde în 1956 independența Tunisiei și Marocului. Dar cine poate nega faptul că „miracolul chinez” a deschis ochii Africii? Lupta celor mai bune forțe ale poporului maghiar, împotriva valului turbure al reacțiunii și strigătele „fascismul nu va trece” din

plejele Parisului, nu par a avea vreo legătură între ele. Totuși, cine poate pune la îndoielă faptul că la Budapesta ca și la Paris oamenii apăraseră același lucru?

Unii vorbesc despre reînvierea „războiului rece”. Ei se referă, de pildă, la faptul că anul 1956 a început cu vizita conducătorilor sovietici în Anglia și se sîrșește prin refuzul unor impresari englezi de a mai organiza schimbul de artiști proiectat între Anglia și Uniunea Sovietică. Ei amintesc că anul 1956 a început dominat de „spiritul Genevei” și sîrșește prin refuzul autorităților americane de a îngădui sportivilor sovietici să zboare peste teritoriul S.U.A. de la Melbourne spre patrie. Nimeni nu poate impune nimeni prietenia, dar refuzul cu încăpăținare o prietenie care ar aduce un aport efectiv la cauza păcii și colaborării internaționale, cerurile agresive se demască fără voia lor... Oamenii au avut nu o dată prilejul, în cursul acestui an, să contrapună asemenea atitudini unor atitudini de adevărată prietenie. Uniunea Sovietică a întins mîna tuturor statelor. Numeroase parlamente ale lumii au dezbătut Apelul primit de la Moscova pentru desînzădirea încordării internaționale, pentru interzicerea armelor atomice. Cînd Egiptul a fost atacat de armatele anglo-franco-israeliene, Uniunea Sovietică a fost prima țară care s-a ridicat în apărarea victimei agresivului; cînd cuceririle poporului au fost amenințate în Ungaria, Uniunea Sovietică a acordat — la cererea guvernului maghiar — ajutor pentru înăbușirea revoluției; cînd Polonia a avut nevoie — pentru depășirea unor greutăți vremelnice — de ajutor economic, — ea a găsit la Moscova înțelegerea necesară; cînd țara noastră s-a adresat Uniunii Sovietice cu cererea de a cumpăra grâu, ea a obținut cele cerute în condiții pe care nici o țară capitalistă nu s-a arătat dispusă să ni le acorde.

Există lucruri care încălzesc inimile oamenilor, și altele pe care oamenii le resping. În Apus, unii se plîng mereu de pierderea influenței guvernelor occidentale, de sporierea prestigiului Uniunii Sovietice. Ei ar vrea să explice aceasta prin cine știe ce „artă” a guvernului sovietic care l-ar ajuta să-și asigure „expansiunea”. Dar pînă acum nici unul din serviciile de contrainformații ale puterilor occidentale n-a descoperit agenți sovietici în Algeria,

Urări de la prieteni

Nestearsă va rămîne în amintirea mea vizita pe care am făcut-o în frumoasa d-voastră patrie.

Cu prilejul Anului Nou 1957 vă urez din toată înmărire dragi prieteni, succese și mai mari pe drumul luminos al socialismului. Partid Muncitoresc Român poporul român pășește pe drumul luminos al socialismului. Aveți milioane de prieteni — popoarele lagărului socialist. Toate acestea sînt garanția că veți duce la bun sfîrșit sarcinile mărețe ale construirii socialismului.

VSEVOLOD STOLETOV
Învățămintului Superior al U.R.S.S.

Dragi prieteni români! Cu prilejul Anului Nou 1957 vă felicit din toată inimă și vă doresc noi succese în construirea socialismului în patria d-voastră.

Am vizitat recent țara d-voastră minunată și am văzut cu ce atîta muncă poporul român pentru îndeplinirea sarcinilor grandioase trasate de Partidul Muncitoresc Român și de guvernul R.P.R. Vă doresc succese depline în îndeplinirea acestor sarcini, fericire și sănătate.

ALEKSEI MAREȘIEV
Erou al Uniunii Sovietice

Doresc dragi prieteni, ca Anul Nou să vă aducă multă bucurie și noi succese. Fie ca fericirea să intre în viața d-voastră ca un torent larg, iar anul ce vine să fie un an al păcii, al prieteniei între popoare.

E. K. OSIPOVA
Învățătoare, directoarea școlii nr. 243 din Moscova

Optimism, încredere, bucurie

Moscova, bătrînul oraș de peste opt secole este mai tînăr ca niciodată. Cu Moscova, ca de altfel cu toate așezările lumii noi, se întîmplă un paradox: pe măsură ce timpul trece, în loc să îmbătrînească, înlinezește.

Nu voi intra în detalii urbanistice, dar în prag de An Nou, vorbind despre Moscova și locuitorii ei, nu pot să nu amintesc despre ofensiva îndrăznească pornită de arhitecții și constructorii sovietici pentru întinerirea marelui oraș. Raioane vechi, cum sînt Krasnaia Presnia, Cerkizov și altele, vor fi complet reconstruite în cursul actualului cîcinal, Podul Novo Arbat, legîndu-se de seama Mojaishki de centrul orașului, va constitui începutul celei mai frumoase artere a Moscovei. Se vor reconstrui mari piețe cum sînt Smolenskaia, Maiakovskaia, și Dzerjinskaia etc. Carierul Ceremushki va arăta ca un oraș nou. În fața casei se vor planta adevărate grădini. Cartierele de locuit vor alterna cu parcurile.

Ca un mesaj al prezentului către viitorime, al doilea pylon al emițătorului de televiziune din Moscova, înalt de 500 de metri, cu 200 de metri mai mult decît turnul Eiffel, va trona peste orașul-grădina, veșnic tînăr.

După îndeplinirea calendarului, s-ar cădea ca în pragul Noului An, Moscova să fie înfrîntă de zăpadă, mercurul să arate cel puțin 20 grade sub zero. Dar, pasă-mi-te, Moș Gerilă, ocupat prin nordul îndepărtat, a întîrziat să vină, căci de sus, din cînd în cînd, se cerne doar cîte o fulgulață.

Și totuși, apropierea sărbătorii Anului Nou se simte pretutindeni. Uzi-nele „Vladimir Ilici”, „Kaganovici”, prima și a doua uzină de utaj pentru tractoare și altele, și-au îndeplinit înainte de termen planurile anuale. Încă de la 10 decembrie, uzina de aparate termice a raportat partidului și guvernului despre îndeplinirea planului anual. Pînă la sfîrșitul anului, ea va da în plus o producție în valoare de două milioane ruble.

Nu e lipsit de interes să arăt că la 19 decembrie muncitorii agricoli din regiunea Moscova au fost distinși cu cea mai înaltă distincție sovietică — Ordinul Lenin, pentru strălucitele rezultate obținute în anul ce a trecut. Ei s-au clasat pe locul întâi în ceea ce privește producția de lapte.

Semnele Anului Nou se vădese tot mai clar pe străzi, în piețe, în marile magazine universale. Acum, în plină iarnă, Moscova a prins să înverzească. În zeci de piețe se vînd miș și miș de brazi. Secțiile și chioscurile speciale amenajate în marile magazine universale, sînt înfăteșate cu jucării și podobe de tot felul pentru pomul de iarnă. Adevărate fluvii de oameni se îndreaptă spre aceste secții. Bătrîni tînere de mînd nepoți, mame cu copii, tînere, bărbăți și femei, acapătă răbdător și le vînd rîndușă să cumpere un Moș Gerilă de vată pentru Șașa, un leprăș pentru micul Vova, ori o păpușă pentru Mașenka.

Vînzătoarele, îmbrăcate în costumele Albei ca Zăpada, oferă cumpărătorilor stăruie care luminează în întuneric, strălucitor, avion cu reacție construit din mărgelă, ursulețul de plus care mormăie avar, trenuri, tractoare cu genite, tobe, trîmbițe și cîte altele. E greu de ales. Într-un colț, sub un brad strălucind de lumini multicolore, din ascunzul lui de vată, înțec, înțec se ridică un leprăș. Ală, înțec mirat în jur, cîdește urechile apoi — fîș — se lasă în jos, sperlat, Copiii se amuză gălgăos...

Pînă la sfîrșitul lunii, în magazinele Moscovei se vor vînde jucării în valoare de circa 16 milioane ruble. Fabrica de dulciuri „Krasnii Otziar” va da pentru zilele Anului Nou 180 tone produse de cofetărie. De calitatea lor răspunde însuși maestrul secției fabricatorilor de ciocolată, N. Vinogradov.

Pentru a veni în ajutorul cumpărătorilor, marile magazine alimentare au sortat pachete cu diferite alimente și vinuri dintre cele mai ațese. Printre vinurile și rachurile prezentate, plături de vodcă rusească, am zărit și sticle de șampanie românească „Zarea”.

Numeroasele magazine de cadouri din Moscova au pregătît de Anul Nou daruri speciale pentru mari și mici. Parcî niciodată ca în aceste zile n-am văzut la Moscova atîta copii, atîta tînere. Dolofani, rumeni, încotăsmîniți în haine de blană, copii sînt în aceste zile, mai mult decît oricînd, săpînți orașului. Căci în Uniunea Sovietică Anul Nou este o mare sărbătoare a copiilor.

Dar tineretului ce-i rezervă sărbătoarea Anului Nou? Cu cîtă emoție așteaptă tinerii din uzine, din colhozuri și sohozouri, din facultăți și instituții, ziua Anului Nou! Mulți dintre ei, foarte mulți, vor fi invitați la balurile date la Kremlin, ori în Sala Coloanelor a Sindicatelor. În seara Anului Nou, în sala albă, strălucitoare a Kremlinului, luminată de cele 6 mari candelabre aurite, vor dansa peste 2.500 tînere și tînere. La 5 ianuarie, tot la Kremlin va avea loc balul studenților. Apoi, în zilele urm-

Epoca măreției

Într-unul din vastele sale poeme-reportaj, Geo Bogza are acorduri străbătute de un palenic liric spre a cănta măreția epocii noastre.

„Timpul hidrocentralilor și al electrificării a venit pentru vechile pămînturi udate de apele Oltului, ale Mureșului și Siretului, și ale altor rîuri limpezi sau involburate. Numele acestor ape poporul nostru le cunoaște: istoria lui e legată de ele și despre fiecare a cîntat un cîntec de lupă sau o doină.”

Dar acum a venit timpul unei istorii noi; acum, apele doinelor vor fi chemate la o altă viciță; undă lor, înroșită de singele altor generații, va năvăli strălucitoare și limpede — cu puteri înecate și cu zgomot de tunet — în turbinele marilor uzine, de la poalele munților, pușind în mișcare o nouă eră în evoluția țării noastre.”

„Ani vor trece, decenii și veacuri, dar scurgerea timpului departe de a umbri, — dimpotrivă — va adăuga o nouă strălucire epocii noastre. Generații după generații, cei care ne vor urma se vor apleca plini de dragoste și admirație asupra acestei pagini din istoria patriei.

Și cît de minunate sînt de acum victoriile obținute de către poporul nostru condus de Partidul Muncitoresc Român!

Vechea Romînie se număra printre țările cu economia cea mai încopatată din Europa. Marile trusturi monopoliste, în complicitate cu burghezia românească îndrădătoare, împiedicau în mod sistematic dezvoltarea industriei naționale — și în mod deosebit a industriei grele — urmînd să tină în felul acesta țara noastră într-o stare de veșnică aservire. Începînd de la anul de cîștig și pînă la tractor, aproape toate produsele industriale se importau din afară, fiind plătite cu aur greu, cu sudarea și singele poporului. Pentru a îndica această tristă stare de lucruri, burghezia se folosea de un eufemism: „țară emincamente agricolă”. Mai puțin scrupuloși, reprezentanții trusturilor străine spuneau — în felul lor brutal și cinic — lucrurilor pe nume. În barurile bucureștene, unde rispeau într-o singură noapte de orgie cîștigul unei familii de muncitor pe un an, și cîntau cu voci îngroșate de beție șansoneta cu rețenul care, în traducere liberă, suna cam așa: „O, bogată Romînie / cea mai frumoasă colonie”. Într-adevăr, pe atunci țara noastră ajunseseră o semicolonie a capitalului monopolist internațional!”

Păș fondul întunecat al trecutului victoriile obținute pe frontul industrializării socialiste apar cu atît mai strălucitoare. În prezent, producția globală a industriei este de 3 ori

Republica Populară Romînia reprezintă cea mai mărețată cucerire a poporului nostru. Pentru prima dată de-a lungul istoriei sale zbucumate, poporul romîni și-a făcut o ordine care adevărată democratică — în care masele largi de oameni ai muncii se bucură de drepturile și libertățile cele mai largi. La cîrma țării se află adevărații reprezentanți ai poporului — muncitorii, tînerele muncitorii, intelectuali legați de popor. S-a înfăptuit astfel vîntul sfînt al altor generații de patrioți, care au crezut și au luptat cu înfăptuire pentru libertatea și fericirea poporului.

Țara noastră nu mai este singură și izolată, nu mai este, ca în trecut, o pradă ușoară la chemarea marilor puteri imperialiste. Poporul nostru face parte din marea lagăr al păcii

(continuare în pag. 4-a)

Tablouri romînești sub aureola boreală...

GEORGE DAN

Nu de mult, postul de radio Moscova, printre mîile de manifestări culturale care au loc în cuprinsul vast al U.R.S.S., relatează și cazul tovarășului Ivan Varlamovici Rehlov din orașul Norilsk, care a organizat la clubul mineurilor din localitate o expoziție înfățișînd reproducerea de tablouri unor pictori renumiți.

Cine este tovarășul Rehlov și unde s-a produs acest eveniment? Ivan Varlamovici e un modest subțab la poșta din Norilsk, o așezare urbană situată dincolo de cercul polar!

Expedițiile rușilor la pol sînt cunoscută înainte chiar de instalarea puterii sovietice; bădățile antarctice ale oamenilor sovietici de astăzi, de asemenea.

Orașul cu nume atît de exotic și de frumos, Norilsk, luăm cunoștință că are un post de emisie care veselește că expoziția lui Rehlov — a fost vizitată din primul ceas de 250 de oameni. Mai atîm cu acest prilej că organizatorul expoziției locuiește pe strada Lujnala, linia 1, ap. 58, care e însemnată că puterea populară a înfăptit pe acele blocuri de locuințe cu tot confortul modern. De acum cincisprezece ani, de cînd conducea postul telegraf-poștal dintr-un cămin situat în tîndră, Ivan Rehlov s-a apucat să colecționeze reproduceri după tablouri cunoscute. Astăzi, în albumele sale el păstrează circa 2000 de copii după fotografiile documentare, tablourile și sculpturile care-l înfăteșează pe Vladimir Ilici Lenin, 240 reproduceri după tablourile Galeriei Naționale din Dresda, diferite ilustrații cu picturile lui Rembrandt, reproduc-

skala din clasa X-a a școlii medii, minerii Bezubzev și Hromov, strungarul Feodorov ș.a. — au scris că expoziția le-a lărgit orizontul și le-a dat o idee justă despre arta țărilor prietene. El aduce mulțumiri organizatorilor acestei manifestări și în-deosebi concetățenilor lor, Rehlov, care a înțeles să pună la dispoziția tovarășilor săi tezaurul lui de reproduceri.

Într-o scrisoare adresată A.R.L.U.S., lui tov. Rehlov scrie: „Artă plastică românească a primit o faclită a precieții din partea publicului nostru și sînt convins că această expoziție nu va fi ultima”. Într-adevăr, faptul poștașului sovietic a avut răsunet: în prezent, 120 reproduceri după tablourile pictorilor romîni au fost expediate de mine în orașul Dudinka, centru regional din Taimir — pentru a organiza acolo o expoziție, la cererea președintelui sovietului regional. Impresia asupra rezultatului expoziției vi le voi comunica ulterior”. Mai departe, Rehlov roagă să i se trimită „dacă e posibil” reproduceri după lucrările pictorilor romîni contemporani, „în special de pe acelea care înfăteșează momente din viața lui V. I. Lenin”.

Vă rog să mă abonați, dacă puteți, la „Narodnaja Rumînia” — și la o revistă oarecare în limba romîna. Aștept cu nerăbdare răspunsul dvs. deoarece la 1 dec. 1956 voi începe pregătirile pentru organizarea unei noi expoziții de pictură a țărilor de democrație populară”.

Ce să mai adaug? Degeaba am mai înțorit cu stil atîta simplă frumusețe, izvorînd din bogate simțămînte omenești, cetățenești și de tovarășie.

Nordicii vizitatori și-au notat impresiile în cartea expoziției. Tov. Teplov, muncitor la electrocentrala locală, eleva Karpumina și Harkov-

În fiecare an la Moscova, ca și în toate orașele sovietice, se organizează tradiționala serbare a pomului de iarnă. Aici, pe copiii îi așteaptă multe surprize și bucurii. Ei primesc daruri, regăsesc personajele din basmele preferate, asistă la spectacolele date pentru ei de artiști profesioniști și amatori.

Expoziția „R. P. R. pe drumul construirii socialismului” la Odesa

ODESA — Prin telefon.

La 29 decembrie a.c. se va deschide la Odesa expoziția „Republica Populară Romîna pe drumul construirii socialismului”.

Lucrările de amenajare au început. Expoziția va fi deschisă în clădirea Muzeului de stat de artă orientală și occidentală, unul dintre cele mai frumoase și impunătoare edificii din oraș, și va ocupa o suprafață de 800 m. p. Vor fi expuse exponate fotografice, grafice care înfăteșează succesele obținute de poporul romîni în anii regimului de democrație populară în domeniul dezvoltării economice, al culturii, artei și științei.

Relațiile prietenești dintre Odesa și Republica Populară Romîna sînt strînse și multilaterale. Soliști și formații muzicale românești au vizitat Odesa, recent s-a făcut un schimb de delegații între orașele Odesa și Constanța. Marinari romîni ancorază deseori în portul Odesa, iar marinari sovietici care vin cu vasele în porturile romînești au legat prietenii cu romîni, cunosc realizările poporului frate și vecin.

De aceea, deschiderea expoziției organizată de Asociația ucraineană pentru legăturile culturale cu străintătatea — U.O.K.S. — și de Direcția culturală regională din Odesa este așteptată cu interes de cetățenii orașului. Expoziția va fi deschisă pînă în luna februarie.

Pe masă se aflau turburi de car-

Pe masă se aflau turburi de car-

Nikolka nu se simte la îndemână

— Așa se petrece de mult, Tatăl

— Săd mai ești, spui prapăstii!

— Căsuța unde este cartirul

— Comandantul e acasă?

— Adă-l aici,

— Porni spre grajd trecind pe lângă

Un păș cenusiu se învoburează,

năpădî de poof-

— Ce-i din bandă erau oameni

— Pe stepele Donului, în zilele de vară

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

— De ce ai venit în țara asta?

Mijea de ziă.

— Nu-i fie frica de noi — rosti

— N-am nimic — zise Lukic

— Dar în hambarul asta ce ai?

— Fel de fel de tarhaturi, va să

— Răspunde: Ți-e cu comușii?

— Zărie erau învaluite în ceață

morarul de aiel. Cînd ai trecut

— Tot acolo. Au trimis după

— După picul de stejerei pipernicii

— Po! — răsună o Impușcatură

— Lupul se opri și, legă-

— Zilele trecute s-au încheiat

— Unluna Scriitorilor Sovietici

— Comisia pregătete și o altă

— Cehov jucat în Japonia

— Trupa japoneză de teatru

A. PROKOFIEV La mulți ani! Intra Anul Nou in orice sat...

CARNET Primavara teatrala Anul vitor se va organiza...

Planuri, proiecte... Filmele pe care le voi realiza...

Șantier literar Anul 1956 a fost un an bogat în evenimente...

ALUNTA

NOVELA de Mihail Șolohov

pe pămînt lutos, pe dimburile nisipoase...

VICTOR BIRLADEANU

Nu există om normal în lumea noastră care să n-ăibă nevoie de un punct de sprijin solid, de o certitudine temeinică în viziunea evenimentelor care frământă epoca noastră...

Pentru comunistii, pentru clesă muncitoare, pentru intelectualitatea înaintată a omenirii, acest punct de sprijin fundamental, această certitudine esențială a constituit, o constituie și o va constitui prima intruchipare vie a năzuirei eliberatoare ale umanității muncitoare — Uniunea Sovietică.

Am avut prilejul să petrec în vara aceasta trei zile la Moscova, după ce n-o mai văzusem de aproape trei ani. Mi-am dat seama din o mie și unu de amănunte aparate și insozabile, din discuțiile purtate cu prieteni sovietici — scriitori, ziariști, ingineri — că asupra întregului an 1956 s-a pus pecetea sa excepțional eveniment istoric al Congresului al XX-lea.

Congresul XX a însemnat, înainte de orice, un bilanț și un început. Bilanțul unei etape și începutul altei etape în construirea comunismului. Întreaga omenire a avut în față tabloul viu al grâii multilaterale a Partidului Comunist pentru îmbunătățirea vieții oamenilor sovietici, al unițiilor, oțelilor în lupte grele, între partide, guvern și popor.

În cadrul Congresului XX a fost o etapă hotărâtoare în lămurirea cuiva personalității și a urmărilor sale în combaterea anchilozei dogmatice în gândirea teoretică și a diformărilor birocratice în practica constructivă.

Nemăvăzutul elan creator dezlănțuit de Congresul XX este mărturie cea mai elocventă a rodniceii acestui eveniment în viața poporului sovietic. Orânduirea sovietică — rod al celei mai luminoase revoluții din istoria omenirii — s-a întărit nespun printr-o și mai vie participare a maselor la viața obștească.

Este un loc comun faptul că avântul politic se răsfășește înainte de orice în rezultatele economice ale eforturilor poporului.

În industria sovietică, anul 1956 s-a înscris ca un an al unor pasi înainte hotărâți în ce privește progresul tehnic. Modernizarea utilităților și proceselor de producție, introducerea în producție a sute de noi mașini și aparate dintre cele mai perfecționate au marcat o nouă etapă în făturirea

bazelor tehnico-materiale a comunismului. Imaginea dezvoltării tehnice a Țării Sovietice l-a făcut pe primul ministru suedez Erlander să declare la întoarcerea sa din vizita făcută în 11-muna Sovietică: „U.R.S.S. a realizat mult în domeniul tehnic... aici s-a rezolvat cu succes problema pregătirii cadrelor tehnice...”

Pentru cei care au urmărit presa sovietică din ultima lună, au devenit familiare titluri ca „Victoria și slăvită a frunzișilor deșelării”, „Triumful Kazahstanului” etc. Zi de zi noi regiuni, ale căror nume ne erau aproape necunoscute în urmă cu ani, ni s-au întipărit în conștiința ca adevărate grădini ale Țării Sovietice.

Millardele de puduri care au burdușit elevoatoarele și depozitele de grâne de la Marea Baltică la Oceanul Pacific sînt, în primul rînd, rodul unei clarviziuni în care s-au îmbinat elementele fanteziei poetice cu o temelie științifică de o neclintită soliditate — clarviziune atît de caracteristică spiritului comunist. Vă mai amintiți că acum doi ani cînd s-a elaborat și gîndul plan de deșelare a peste 20 de milioane de hectare de pămînt în Siberia și Kazahstan, „profeții” presei burghize nu mai conțineau să proorocească cele mai mari dezastre acestui plan pe care-l numeau „de carton”, „de mucedină” etc. Și iată că s-au deșelent 20 ci peste 30 de milioane de hectare de pămînt! Și iată că întinderile uscate ale Altaiului și Kustanaiului au încetat a mai fi împărății ale vîntului și ierburilor sălbatice, devenind întinuri fertile în care, de-a lungul a mi și mi de kilometri, însoșeau în vara aceasta mările de grâu și cuceruz.

Dejauns să arătăm că la recolta rea pe cîmpurile Kazahstanului au lucrat zeii de mil combine și autoca-mioane, stăpînit și condus de circa două milioane oameni, că sovhozierele republicii și-au sporit producția de la 25 milioane puduri cereale, acum patru ani, la 520 milioane în anul acesta, pentru că să ne dăm seama de forța transformatoare a avîntelor planuri ale partidului comunist.

„Chiar acum cîteva clipe am ascultat la radio o emisiune din Leningrad, de la uzinele „Elektrosila”, în care a fost vorba despre construcțorii motoarelor electrice ale spărgătorului de gheață atomic ce va fi gata în anul viitor. Aceste motoare, a căror energie va fi procurată de combustibil atomic (3-4 grame pe ton), ar putea să tragă după ele un tren lung de 70 kilometri.

Da, anul 1956 a însemnat și anul unor noi izbînzii ale științei și tehnicii sovietice în domeniul atomic. Prin întemeierea Institutului unificat de cercetări nucleare, Uniunea Sovietică și-a demonstrat o dată în plus voința prietenească de a ajuta cu cunoștințele curerite de savanții săi, cu utilajele făurite de uzinele sale, dezvoltarea științei nucleare, a cadrelor ei tinere din țările legărilor socialiste.

Uniunea Sovietică în 1956! În anul acesta, rolul hotărâtor al Uniunii Sovietice în adăurarea păcii omenirii a apărut în ochii a milioane

de oameni cinstiți de pretutîndeni mai luminoși ca oricînd. Imperialismul a organizat în ultimele luni anul din cele mai negre comploturi împotriva vieții libere a popoarelor dezrobite, împotriva păcii popoarelor. Agresiunea anglo-franco-israeliană din Egipt și zilele de teroare contrarevoluționară din Ungaria au pus întreaga omenire în fața unui pericol cumplit. În polida hîrdăielor cu lături vârsate de calomniatori imperialiști la toate posturile de radio „libere” de orice fel de conștiință, în polida unei campanii de reînviere a războiului rece cum n-au mai cunoscut ultimii ani, azi apare oamenilor minții de pretutîndeni din ce în ce mai clar că Uniunea Sovietică, prin atitudinea hotărâită manifestată față de agresiunea din Egipt, prin ajutorul frățesc acordat poporului muncitor maghiar în lupta împotriva stăgnoasei contrarevoluții și a îndelunțit cu prososință datorită internaționalității izbăvînd — într-un moment greu — pacea care atrîna de un fir de păr.

Se vor ridica odată și odată negurile înșelăciunii de pe ochii multor intelectuali cinstiți din Occident, timbății cu posrica murdăra a cleveșirii, și vor înțelege că adevărul — ai căruia căutătorii înversunații se proclamă — nu poate fi în epoca noastră decît de partea acelor forțe care merg în aceeași direcție în care merge însăși istoria.

„Dintr-un colț al memoriei mi-a fulgerat o amintire. Da, anul acesta s-au împlinit 20 de ani de cînd — în jurărie de cenzură și poliție — se fură pe sub haine peticele de oameni săraci o cărțile „moștești” prima mîrturie adevărată, lumina de flacără dragostei despre realitatea sovietică: „U.R.S.S. azi” de Alexandru Sahia.

Au trecut 20 de ani. U.R.S.S. de azi din anul 1936 cum se deosebește de U.R.S.S. din 1936 cum se deosebește gigantul de la Kuibșev de Dneproghes. Dar esențialul care străbate cartea lui Sahia a rămas același: credința noastră neștirbită în lumina eliberatoare a Marelui Octombrie, în țara care a vestit — în lîmbe — și care vestește și astăzi popoarelor biruința omului descăsușat!

Scrisoare deschisă unei fete sovietice

Dragă Zinaida Lvova, Aș vrea ca rîndurile acestea să ajungă la tine. Zinaida Lvova, de Anul Nou, împrumut cu mîile de scrisori pe care te vei primi, fără îndoială, de pe cuprînsul întregii Uniuni Sovietice. Și să mai pără să te consideri ca pe o urare de fericire, ca pe o expresie a recunoștinței și simpatiei celei mai fierbinți, pornite din adîncul inimii mele.

Am în față fotografia ta, de la care nu-mi pot desprinde privirea. Te aflu în palul de sufrînță, dar chipul tău este liniștit, zîmbitor. Miințele tale vagoase și în același timp ușoare ca o aripă, miini făcute deopotrivă să muncască și să legeze noaptea. Îți cuprînd cu gingășie pe micuțul Vitea Kovalevski, căruia l-ai salvat viața cu riscul vieții tale. Vitea Kovalevski, pe care mama îl poate strînge la piept și-i poate săruta seara ochisori adormiți numai pentru că n-ai sovit nici o clipă atunci cînd primejdia a fost mare...

Am aflat despre fapta ta din ziare și sînt adînc tulburat. Tulburat ca ostaș în marea armată a feroviarilor din care facem parte amîndoi, tulburat ca părinte, ca om... Văd a ceea ce s-au petrecut lucrurile. Prin gura voastră, Kneazevka, de pe importanta linie Privoljje, trec multă trebură. Erai în tură, îndeplinindu-ți modesta funcție de acar. Trenurile luceau în unul după altul, locomotivele te învîltuiau într-un nor de aburi. Și de-odată, în fața unei locomotive care trăgea greoi un șir întreg de vagoane încărcate, ai deslușit situația micuțului și gingașului unui copil. Ai înlemnit! Trenul era la încă șapte-opt metri distanță. Încă o clipă și...

Dar, în clipa aceea, hotărîtor a fost îndemnul inimii tale. Dintr-un salt ai ajuns între linii. Copilul a fost salvat, dar tu n-ai mai avut timp să te ferșezi. Ai rămas fără picioare... La spital, după ce ți-ai revenit, primele cuvinte pe care le-ai roștit au fost acestea: „N-am putut face altfel...” Du, n-ai putut face altfel!

Întreaga orînduire socială, întreaga realitate sovietică te-a educat în spiritul unui înalt umanism, te-au învățat să înțelegi și să simți că nu există în lume nimic mai de preț, mai sumpțios ca omul, ca vîna lui, ca soartă lui.

Am aflat că tu, Zinaida Lvova, ai rămas orfană de mamă, cînd erai încă foarte mică. Locul mamei l-a luat Patria. Pe front a murit și tatăl tău, și atunci statul sovietic te-a înconjurat cu o grîii și mai mare. Oamenii iubitori, inimosi te-au întîmpinat pretutîndeni; și în familia în care ai fost crescută și în care nici o clipă n-ai simțit că ești străină, și la școală unde atît profesorii cît și colegii se bucurau de fiecare succes al tău, și

A sosit în Capitală Ansamblul de Stat de dansuri populare al U.R.S.S. de sub conducerea lui Igor Moiseev. Acest eveniment artistic a stîrnit un vii interes în rîndurile publicului bucureștean. Spectacolele date de ansamblu în anii 1945 și 1951, cînd solii artei sovietice ne-au vizitat țara, au rămas neșterse în amintirea celor care le-au vizionat.

Ansamblul va da primul spectacol extraordinar vineri 28 decembrie în sala Teatrului C.C.S. din Str. Lipsanilor nr. 53. Celelalte spectacole vor avea loc tot în sala Teatrului C.C.S. după programul următor: sîmbătă 29 decembrie, duminică 30 decembrie, marți 1 ianuarie și miercuri 2 ianuarie 1957, ora 20.

După turneul în R. Cehoslovacă, Ansamblul de Stat de dansuri populare al U.R.S.S. va încînta publicul bucureștean cu minunatele sale dansuri, cu măiestria interpretărilor.

Turneul ansamblului Igor Moiseev

Convorbire cu savantul A. V. Palladin

Probleme actuale ale biologiei sovietice. — Utilitatea existenței diferitelor școli în știință. — Schimburile științifice dintre Răsărit și Apus

Pentru că veniți din partea unei gazete care militează pentru prietenia între popoare — a început A. V. Palladin — și pentru a-mi aduce contribuția și mulțumirea mea și pe această cale, vreau să spun câteva cuvinte despre obiectivele și impresiile mele în cadrul vizitei în Bulgaria...

În drum spre U.R.S.S. — după o vizită la Sofia, renumitul bichimist și fiziolog Alexandru Vladimirovici Palladin, președinte al Academiei de Științe a R.S.S. Ucrainene a făcut un popas de trei zile la București.

Promovarea și mai largă a acestui spirit menit să contribuie la înălțarea cultului personalității, a tezelor dogmatice și rezultate care ne înterează numai dacă savanții stau pe temelia temeliilor științei, dacă lucrează înșuleștii și orientează de concepțiile filozofice ale marxism-leninismului.

— Și în țara noastră te ruga să dezbateri a teoriei genetice a academicianului Lisenko, de asemenea a teoriei despre formarea celulelor unei savantei Olga Lepeșinskaja au fost urmărirea cu un mare interes. Care este stadiul actual al acestor discuții?

— Voi cultiva întotdeauna — ca orice om sovietic — opinia că acest schimb trebuie înfrînt și dezvoltat pe toate căile posibile. Schimbul dintre savanți și oameni de cultură, vizitele reciproce dau la împlinirea popoarelor, a oamenilor din diferite țări. Ori, cum s-ar putea împrieteni oameni care nu se cunosc? Deci — cel mai larg schimb științific și cultural! El contribuie mult și la menținerea păcii. Savanții sovietici sînt dornici să întreprindă legături strîmne cu cel din țările din Apus. Mai ales în ultimii ani aceasta a devenit un fenomen caracteristic. Și mai departe — ce să vă mai spun? Chiar eu reprezint un „caz concret” — în acest sens. Cu toată vârsta mea înaintată — anul acesta am fost în Danemarca, la o constituție de fiziologie. De asemenea, am fost la Congresul internațional al bichimistilor din Belgia. Acum doi ani am participat ca delegat la Conferința internațională pentru folosirea energiei atomice de la Geneva. Acum, abia de cîteva ore m-am întors din Bulgaria și în această clipă mă aflu în România.

Un cald salut prietenes și cele mai bune urări de Anul Nou cititorilor „Veacului Nou” Acad. A. PALLADIN Președintele Academiei de Științe a R.S.S. Ucrainene.

cu dezvoltarea științei în U.R.S.S. — și mai ales a biologiei — în legătură cu rezultatele celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S.

— Este o întrebare care comportă multe și ample discuții. Într-ucel de-al XX-lea Congres al Partidului a avut și are un rol și spune aproape istoric pentru știința noastră. De aceea, pentru a mă feri de generalități mă voi referi în special la domeniul meu de activitate — la bichimie sau știința despre „chimia vieții” cum mai e denumită la noi, la fiziologie și neurologie.

— Ai ajuns la un punct care pe noi, românii, ne interesează în mod deosebit. Cum ar fi să discutăm despre întinderea continuă a legăturilor dintre țara noastră și U.R.S.S.?

— Legată de acest răspuns este și întrebarea următoare. Tot în spiritul lucrărilor și hotărîrilor ideologice de mare importanță ale celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. în ultima vreme s-au publicat în presa sovietică articole care preconizează dezvoltarea diferitelor școli tendințe în știință și prin urmare și în biologie. Care este părerea dvs. asupra acestei probleme?

— În felul acesta, legînd teoria de practică, orientîndu-ne spre rezolvarea problemelor vitale ale poporului, legate de obiectivele luptei lui am înțeles noi, savanții sovietici, să contribuim la rezolvarea sarcinilor Congresului al XX-lea al Partidului nostru.

— Ca savant consider că în timpul meu de activitate aceste legături au cele mai largi perspective de dezvoltare prin largirea vizitelor reciproce, a cunoașterii reciproce. Iată, eu de pildă am mai fost în România acum cinci ani. De astădată am (ținut ca în drumul meu să vă mai vizitez o dată tocmai pentru a întări legăturile mele cu savanții și cu oamenii de știință din Kiev ne-au vizitat academicienii Macovschi și Kreindler, ca membri ai unei delegații a Academiei R.P.R. În ultimul timp s-a lărgit mult colaborarea și prietenia dintre Academia de Științe a R.S.S. Ucrainene și Academia R.P.R. Între oamenii de știință ucraineni și cei romîni.

— Și eu — mi-a răspuns acad. A. V. Palladin — am susținut în articolele mele un asemenea punct de vedere. Știința nu se poate dezvolta fără să se dezvolte părerile libere ale diferiților savanți, fără să se constituie școli, curente, tendințe. Orice problemă științifică trebuie dezbătuată larg, în spirit oricînd de contradictoriu, dar bineînțeles acest spirit trebuie să aibă ca finalitate absolută, lupta pentru adevăr. Aș spune chiar că acest fel înalt nu este altceva decît suma rezolvării unor opinii totdeauna contradictorii, totdeauna în luptă. De altfel, chiar existența școlii ucrainene de bichimie, precum și a altor școli, existența diferitelor teorii în domeniul biologiei în general, teorii de ani de zile discutate, perfecționate, demonstrează că la noi spiritul de cercetare s-a cucerit de mult. Bine înțeles, tot pe această parte — această știință...

— Cum poporul nostru și poporul dvs. au scopuri și idealuri comune este clar și firesc ca prietenia noastră să devină cît mai apropiată, cît mai profundă, pentru a contribui cît mai larg la construirea socialismului, la înălțarea democrației și a progresului țărilor noastre.

— În acest spirit, întrucît mă aflu ca oaspe în țara dvs. în ajunul unui nou an, a anului 1957, plin de perspective luminoase pentru poporul dvs., țin să transmit un cald salut, țin să urez oamenilor de știință și tuturor luptătorilor pentru o viață nouă, succese cît mai mari în construcția vieții noastre, în întărirea prieteniei noastre — a încheiat academicianul A. V. Palladin.

ȘTEFAN LUNGU mecanic de locomotivă, Erou al Muncii Socialiste

MIHAIL COSMA

Pag. 3 28 decembrie 1956

În prag de An Nou

(urmare din pag. 1-a)

în Cipru, sau în Cuba. În schimb, orînduirea fost înăbușită aspirațiile spre libertate ale popoarelor, guvernele occidentale și-au avut omenii lor...

Și în acest an unii au căutat să bată monedă pe seama relațiilor dintre Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. Dar monedea s-a dovedit a fi falsă, sunetul ei doglit. În declarația sa din 30 octombrie, guvernul sovietic a lămurit esența acestor relații, la baza cărora stă principiul respectului deplin al libertății și independenței naționale, al neamestecului în treburile interne ale altor țări.

În timpind Anul Nou în marea familie a țărilor care construiesc socialismul, noi stim bine că dezamăgim pe unii. Ei ne împloră întoarcerea la trecut. Cîntecul perfid al sirenelor era bun pentru U-ise rățătoare pe mări. Noi avem o busolă care nu da greș. Vremea cînd navigam țîrșii de curent pe marea învînturată a istoriei a trecut ca și nu se mai întoarce niciodată. Ajunge să privim o clipă în jur: sîntem înconjuțați de prieteni, țara noastră se bucură de prestigiu mereu crescînd peste hotare, produsele noastre duc faima preceperii și hărniciei noastre pînă departe. A-unge să ne uităm o clipă în noi înșine: nicîcînd n-am fost mai oameni decît acum, nicîcînd n-am avut înîmă mai plîmă de mulțumire, capul mai plin de planuri. Avem tot ce ne trebuie pentru a îndeplini aceste planuri, oricît ar fi ele de îndrăznești. Și le vom îndeplini, în ciuda scepticilor și a răuvoitorilor. Dușmanii nu conțeneșă de denigrare tot ceea ce facem — în ceopînd cu manualele școlare și sîrșind cu noile jurnale de la Hune-doaia. Dar strădăniile sînt zadarnice. Nimeni nu poate acoperi adevărul.

Cu toate urzelle dușmanilor popoarelor, adevărul își croiește drum în lume. El este răspîndit de la Moscova și de la București, de la Praga și de la Sofia. Pentru triumful deplin al adevărului luptă partidele comuniste și muncitorescî din țările socialiste, luptă în condiții deosebit de grele — partidele comuniste din țările capitaliste.

Odată cu prima ilă a calendarului, întrîm în anul care marchează glorioasa aniversare a celei dintii victorii a comunismului. Dacă acum 100 de ani comunismul mai putea fi considerat o „fantomă” care cutreieră „Europa”, dacă acum 50 de ani el mai putea fi socotit visul acelor oameni entuziași care se strîngeau în jurul lui

Lenin, acum 40 de ani comunismul a intrat pe poarta principala a istoriei, acclamat de toate popoarele și s-a înstaurat în cea mai mare dintre țări — Uniunea Sovietică. Drumul comunismului n-a fost ușor, — adesea primăvara mugurii au de luptat cu vînturi potrivnice. Dar el nu putea să nu izbutescă, așa cum natura nu poate să nu se renașcă primăvara. Se consideră pe drept cuvînt că 40 de ani este vîrsta maturității, cînd forța se împletește cu înțelepciunea. La 40 de ani statul sovietic în dreptătește speranța tuturor acelor care au crezut și cred în el. Dacă în anii 1920-1930 mulți se uitau spre Moscova cu curiozitate, în anii 1941-1945 oamenii dornici de libertate se gîndeau la Moscova cu nădejde. Și Moscova, Uniunea Sovietică a îndreptățit pe deplin speranța popoarelor.

Astăzi, Uniunea Sovietică nu mai este o insulă izolată în oceanul lumii capitaliste. În jurul primului stat socialist s-a încheșat marea familie a popoarelor libere, familia frățescă a sutelor de milioane de oameni, care de la Elba la Pacific, construiesc o viață nouă.

Uniunea Sovietică intră în cel de-al 40-lea an al existenței sale mai puternice și mai plină de prestigiu ca oricînd. Aceasta nu este o minune — pomul n-are nevoie de „minuni” — ca să prefacă florile în fructe. El are nevoie în schimb de un bun grădinar. Și Uniunea Sovietică a avut și are asemenea grădinar — Partidul Comunist, Partidul creat de marele Lenin.

Acum în preajma anului nou 1957, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dat o nouă dovadă a grîii sale față de cei ce muncesc, Planara C.C.R. al P.C.U.S. a luat o serie de măsuri, menite să facă din anul 1957, din anii următorii, o perioadă de nou avînt al economiei și culturii.

Ciocîncind paharul în noaptea Anului Nou, oamenii sovietici se gîndesc la orașele care vor crește, la lumînile viitoarelor bulvarde. Ei se gîndesc în același timp la prieteni de peste hotare, la milioanele de oameni care vor sărbători noul an în orașe vechi sau noi, în case de piatră sau de lemn, în nordul îndepărtat sau lîngă nisipurile frumînșii. Tutozor, oamenilor sovietici le transmit în...

RADU TULESCU

MIHAIL COSMA

Din calendarul anului care se încheie

Un mare poet, care avea și un spirit foarte alert, a spus odată că omenii cuminiți sînt adesea foarte proști și că, tot așa, proștii sînt cîteodată foarte deștepti. Dar, de fapt, nu știu de ce mi-a venit în minte acest paradox al lui Heine, pentru că în realitate mă gîndeam la ziaristii burghezi. Mai precis, la cei care la orice sfîrșit de an prind cu tot dinadinsul să ghicească cum vor arăta cele 12 luni care urmează și, mai mult decît atât, vor chiar să convingă omenirea că trebuie să acționeze înînd neapăr seama de proiecțiile lor.

Procedînd, însă, în felul acesta, ei amintesc de personajul ridicol care crede că cunoaște bine pasărea, pentru că a văzut odată din care a eșit. De aceea, mai ales în materie de politică externă mi se pare că e cel puțin hazard să vorbești despre anul care vine și că, dimpotrivă, e mult mai bine să-ți amintești de scoți ceea ce învîntăm din împlîmirile celui care e pe sfîrșite.

Așa dar, un bilanț? Nu! Căci, mai întîi, un bilanț al politicii externe duse de un stat alît de mare ca Uniunea Sovietică timp de un întreg n-az putea încapa nici într-o pagină de gazetă, dacă ar vrea într-adevăr să fie complet, merîndu-și astfel numele; iar, în al doilea rînd, trebuind să țină seama de foarte multe fapte, bilanțul împiedică adeseori relieful și a cîrva date esențiale, precumpnitoare.

Dar o scurtă trecere în revistă a activității demnitatei diplomației sovietice e mai mult decît necesară și reconfortantă. Pentru că dacă oindinoară se putea spune că atunci cînd Metetrich avea coșmarul ei se visa într-un coșciug, cu o bonetă roșie de iacobin pe cap, cu alît mai mult se poate afirma astăzi că dacă un lucru îi umple de teamă și îi înfurie pe inamicii păcii, apoi acela e forța morală — ne mai stîrînd, desigur, asupra forței materiale a Statului Sovietic — atracția pe care o exercită în lume idealurile în numele cărora acționează diplomația sovietică.

Cum se explică acest lucru? Să dăm, însă, mai bine cuvîntul faptelor! Ele au o elocvență sobră, dar cu alît mai pregnantă.

La începutul lui 1956, lumea părea îndreptățită să nutrească o bună doză de optimism în ce privește asigurarea păcii. Ultimele luni ale anului 1955 fusese marcate printr-o serie de succese obținute în aplicarea principiilor coexistenței pașnice. Și chiar dacă puțin omenii cunoșteau limba hindu, cuvîntele „pancea șila” — cele cinci principii ale coexistenței pașnice — intraser temeinic în uzul internațional. În noțiunea „spiritului Genevei”, care marca un nou mod de a aborda problemele internaționale, avea în toate limbile aceeași rezonanță — de parolă a speranței.

Cu toate acestea, însă, un observator atent putea să deosebească și semne îngrijorătoare. Mesajele de crăciun din 1955, ale conducătorilor S.U.A. lăseseră să se înțeleagă fără echivoc că ei încearcă un sentiment de regret pentru pașii care fuseseră făcuți și că dorința lor cea mai intimă era renunțarea la principiile proclamate în cursul lunii iulie, la Geneva.

În fața acestei situații, care au fost — în linii mari — acțiunile de politică externă ale Uniunii Sovietice în anul 1956?

Chiar la începutul lunii ianuarie, mai exact în zilele de 6 și 7, Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a transmis ambasadelor și legațiilor străine din Moscova apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S. adresat parlamentelor de peste hotare, în vederea unui schimb prietenesc de delegații. Era o chemare la un schimb liber de păieri în legătură cu cele mai potrivite căi de asigurare a păcii în lume.

În același timp, datorită eforturilor perseverente depuse ani de-a rîndul de diplomația sovietică și de țările prietene, Organizația Națiunilor Unite adopta în sfîrșit hotărîrea de a primi în sine ei un număr de 16 membri noi, printre care și patru țări de demo-

crăție populare: Albania, Bulgaria, România și Ungaria.

După cîteva zile, la 17 ianuarie, presa din întreaga lume a publicat interviul lui N. A. Bulganin acordat revistei americane „Visao”, în care primul-ministru al Uniunii Sovietice se pronunța pentru lărgirea relațiilor acestora cu țările Americii Latine.

Și iarăși, după alte cîteva zile, la 23 ianuarie, într-un mesaj trimis președintelui Eisenhower, din nou N. A. Bulganin a propus încheierea unui tratat de prietenie și colaborare între Uniunea Sovietică și S. U. A. Mai este, oare, nevoie să arătăm cit de mult ar fi însemnat orizontul vieții publice internaționale acceptarea unei astfel de propuneri? Desigur că nu. Răspunsul este conținut în însăși întrebarea.

La sfîrșitul aceluiași luni, în zilele de 27 și 28 ianuarie cu prilejul sesiunii de la Praga a Consiliului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia, a fost înfățișat opiniei publice mondiale un plan vast care putea să intrucască adeziunea tuturor țărilor: ca un prim pas spre elaborarea unui sistem de securitate colectivă în Europa — încheierea unui acord mai întîi între o parte din statele europene — printre care U.R.S.S., Anglia, Franța și S.U.A.; apoi crearea în Europa a unei zone în care să fie stabilite în mod special efectul și deplasarea forțelor armate, crearea unei zone de limitări și control a armamentelor. Și altele... Era aceasta o cale sigură pentru prevenirea unor noi conflicte între marile puteri? Era, firește, dar guvernul occidental n-a crezut de cuvînt să facă nici un pas în împințarea dorinței de pace a populației.

Cînd, la mijlocul lunii februarie, s-a întrunit cel de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, glasul Uniunii Sovietice a răsunat din nou datorită speranței omenirii „Principiul nostru nestrămutat”, a declarat de la tribuna Congresului tovarășul N. S. Hrușciov — este de a dezvolta și întări relațiile prietenești cu toate țările care, ca și noi, doresc să mențină pacea”.

În acest timp, guvernul S.U.A. dezvoltă relațiile cu alte țări printr-o îndelung pregătită campanie de lansare a unor baloane provocatoare, în scopuri de spionaj și diversivitate. Mai e nevoie de alte mărturii? Ele ne stau foarte ușor la îndemînă. N-avem decît greutatea de a alege.

În martie, de pildă, s-au încheiat cu succes tratativele sovieto-daneze, iar comunicatul comun publicat la terminarea lor sublinia hotărîrea ambelor țări de a contribui la destinderea continuă a încordării internaționale.

Dar, mai ales, în martie — în sub-comitetul O.N.U. pentru dezarmare — reprezentanții Uniunii Sovietice au prezentat noi propuneri concrete, care înglobau o seamă de propuneri anterioare anglo-franceze, privitoare la stabilirea nivelurilor plîna la care trebuie reduse forțele armate ale statelor participante la un acord asupra dezarmării, termenelor precise înăuntrul cărora trebuie efectuată reducerea forțelor armate (anii 1955—1958), sarcinile amănunțite ale organului internațional de control și obiectivele controlului.

Nici atunci însă nu s-a putut urmi din împas problema dezarmării. De ce? Foarte simplu! Sub presiunea S.U.A. anglo-francezii au anunțat brusc că renunță la propriul lor plan.

S-ar putea să nu fie prea mulți cei care să-și amintească că despre primăjduirea păcii în Orientul Apropiat s-a vorbit încă în aprilie 1956. Precizîndu-și punctul de vedere asupra problemelor care duceau la încordarea situației în această regiune, Declarația Ministerului de Externe al U.R.S.S. din 17 aprilie a subliniat că Uniunea Sovietică este pentru reglementarea lor pașnică „pe o bază acceptabilă, înfîndu-se seama de interesele naționale juste ale părților interesate” și că la poziție împotriva „amestecului din afară, care este în contradicție cu voința statelor din O-

rientul Apropiat și cu principiile Chartei Națiunilor Unite”.

O poziție clară și conformă cu interesele tuturor popoarelor și ale păcii, în general, Căci dacă toate marile puteri s-ar fi călăuzit după astfel de principii nu s-ar fi ajuns la invadarea Egiptului.

Evenimentele mai apropiate sînt mai proaspete în memorie. Vizita tovarășilor Bulganin și Hrușciov în Anglia, vizita reprezentanților guvernului francez la Moscova, reducerea cu 1.200.000 de oameni a forțelor armate sovietice — venind după o altă reducere a efectivelor militare, de 640.000 oameni, efectuată în cursul anului 1955 — vizita de prietenie a lui D. T. Șepilov, ministrul de Externe al Uniunii Sovietice în Egipt, Siria, Liban, Grecia, normalizarea relațiilor cu Japonia...

Dar diplomația occidentală? A stat ea oare inactivă? O, nu! Ea a răstins cu stăruință inițiativele de pace ale Uniunii Sovietice, s-a remarcat prin încercările de a reintroduce clima „războiului rece” și, mai ales, se poate lăuda cu agresivitatea împotriva Egiptului și cu zarva sfîrșită, în scop provocator, în jurul tragicilor evenimente din Ungaria. Treisăză laudă-l iar cit despre rezultate, se cunoaște. Cu acestea, însă, diplomația occidentală nu are de ce se lăuda. În anul 1956 prestigiul diplomației occidentale n-a crescut în ochii populației.

La ultima sesiune a N.A.T.O.-ului d-nii Dulles și compania au făcut iar să zorniească pînțenii generalilor. În aceeași perioadă, Uniunea Sovietică a făcut o nouă încercare de a reactiva discuția asupra problemelor dezarmării prin propunerea de a se stabili o zonă de fotografii din avion, largă de 800 de kilometri de o parte și de alta a unei linii de demarcație stabilită de comun acord.

Îată de ce spunem că o trecere în revistă, chiar sumară, a actelor diplomației sovietice în cursul anului 1956 este nu numai edificatoare, ci și reconfortantă. Pentru că însuși convingerea că pacea lumii are un apărător credincios, puternic.

V. DASCALU

Pe calea construirii comunismului

Între 20 și 24 decembrie a avut loc plenara Comitetului Central al P.C.U.S. în centrul atenției plenerii au stat importante probleme privind dezvoltarea continuă a economiei sovietice. În cadrul lucrărilor, tovarășii N. K. Baibakov și M. Z. Saburov au prezentat rapoartele despre încheierea lucrărilor pentru întocmirea celui de-al șaselea plan cincinal și despre precizarea cifrelor de control pe 1956—1960, precum și ale planului economiei naționale pe anul 1957. De asemenea, a fost dezbătut raportul tovarășului N. A. Bulganin despre problemele îmbunătățirii conducerii economiei naționale a U.R.S.S.

Plenara C.C. al P.C.U.S. a relevat faptul că în anul 1956 au fost obținute noi și însemnate succese în dezvoltarea industriei socialiste. Producția industrială a U.R.S.S. în 1956 este cu 11 la sută mai mare în comparație cu anul 1955 — producția mijloacelor de producție a crescut cu peste 11 la sută, iar a bunurilor de consum cu peste 9 la sută. Au fost obținute succese însemnate în domeniul progresului tehnic în industrie și în lărgirea bazei energetice a industriei sovietice. Pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele se dezvoltă cu succes celelalte ramuri ale economiei naționale a Uniunii Sovietice, inclusiv agricultura.

În acest an s-au obținut importante realizări și în domeniul înlăptuirii programului trasat de Congresul al XX-lea al partidului pentru ridicarea necontenită a bulei stării și a nivelului cultural al poporului sovietic. Astfel, au fost luate măsuri în vederea îmbunătățirii pensilor și salariilor, au fost majorate prețurile de achiziție și colectare la produsele agricole, au fost desînținate taxele școlare în învățămîntul mediu și superior, s-a început trecerea la ziua de muncă redusă. Nu mai aceste măsuri asigură populației avantaje suplimentare însumînd peste 5 succese realizate de oamenii sovietici în primul an al celui de-al șaselea cincinal însemnate a un nou pas înainte pe calea creării bazei tehnico-materiale a comunismului. Uniunea Sovietică a devenit și mai puternică,

forța ei economică și de apărare a crescut considerabil.

Subliniînd însemnatele realizări obținute, plenara C.C. al P.C.U.S. a relevat totodată deficiențele care au existat în îndeplinirea unor planuri de producție în diverse ramuri ale economiei naționale.

În scopul înlăturării cit mai grabnice a acestor neajunsuri, pentru asigurarea dezvoltării planice continue a economiei naționale a U.R.S.S., plenara a adoptat o serie de hotărîri de mare importanță. Ele sînt menite să asigure pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele, a progresului tehnic continuu și a ridicării productivității muncii — o puternică dezvoltare în viitor a tuturor ramurilor economiei naționale, un avînt rapid în producția agricolă și, pe această bază, ridicarea considerabilă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al poporului sovietic.

Măsurile preconizate în hotărîrea plenerii au în vedere, printre altele, îmbunătățirea planificării de stat, înlăturarea și pe mai departe a centralizării excesive în conducerea economiei și ridicarea rolului republicilor unionale în construcția economică, extinderea continuă a prerogativelor ministerelor U.R.S.S., organizațiilor și întreprinderilor, simplificarea aparatului administrativ și de conducere. Printre alte măsuri menite să ducă la îmbunătățirea radicală a activității Comisiei pentru planificarea curentă a economiei naționale a U.R.S.S., plenara C.C. al P.C.U.S. recomandă să se încredințeze acestei Comisii funcția soluționării operative a problemelor concrete legate de îndeplinirea planului de stat, să răspundea pentru asigurarea resurselor materiale necesare îndeplinirii sarcinilor de plan.

Traducerea în fapt a hotărîrilor luate va contribui în măsură însemnată ca să se facă un important pas înainte în rezolvarea sarcinilor economice fundamentale a U.R.S.S. — de a ajunge din urmă și a întrece într-o perioadă istorică cit mai scurtă cele mai dezvoltate țări capitaliste în ce privește producția pe cap de locuitor.

„În prezent — se spune în hotărîrea adoptată de plenară — partidul consideră că sarcina sa constă în a folosi mai bine și mai deplin marja suveranității, de importanță istorică mondială, a orînduirii socialiste, a sistemului socialist al economiei. În interesul poporului, în interesul îndeplinirii comunismului. Pentru îndeplinirea acestor sarcini, avem, paralel cu o puternică bază tehnică și de producție, numeroase cadre de lucrători calificați, un aparat calificat de conducere a producției. În prezent cadrele noastre pot soluționa cu o deplină competență problemele cele mai complexe de producție, economice și tehnico-stiințifice și să obțină cu minimum de cheltuieli de muncă, fonduri și materiale, rezultate bune atît în industrie, transporturi și construcții, cît și în agricultură”.

Hotărîrea plenerii C.C. al P.C.U.S. a fost primită cu multă înșuflețire de oamenii sovietici. În fabrici, colhozuri și instituții au loc adunări, lecturi și discuții colective pe marginea materialelor plenerii. În articolul său de fond din 26 decembrie „Pravda” scrie: „Oamenii sovietici privesc cu un sentiment de mîndrie datele cu privire la creșterea producției industriale, la avîntul bunăstării poporului în 1956 — primul an al celui de-al șaselea plan cincinal, date citate în hotărîrea plenerii... Importanța hotărîrii plenerii din decembrie a C.C. al P.C.U.S. constă în aceea că ele urmăresc o folosire și mai bună, și mai deplină a mărețelor avantaje istorice mondiale ale orînduirii socialiste, ale sistemului socialist. În interesul întăririi continue a puterii economice și întăririi continue a bunăstării poporului sovietic”. U.R.S.S. dispune în prezent de tot ce este necesar pentru a trece la un nou nivel mai înalt de dezvoltare economică, ce corespunde etapei actuale a construcției comuniste.

Un salut de pe pămînturile deștelenite

În martie 1955 am plecat din Moscova în Altai, unde se organiza un sovhoz „Urojații”. Desigur că stepa nu se aseamănă cu Moscova, iar sovhozul abia creat mi putea fi comparat cu uzina modernă „Lihaciov” unde lucrasem înainte. În fața noastră erau grăunți mari, dar ele nu ne-au speriat. Statul a trimis pe pămînturile înfîntate mașini, semînz, materiale de construcții, iar cu munca eram obișnuți.

În primăvara anului 1956 sovhozul a înșmîlnînt cu cereale 16.632 ha. Din bogata recoltă obținută s-a pedat statului peste un milion de puduri de cereale de bună calitate față de 800.000 puduri planificate. S-a realizat și o recoltă bogată de porumb, sieclă de zahăr și legume.

În prezent se construiesc aici noi ferme. Pe o suprafață de 25 ha au fost plantați pomi fructiferi. Așezarea muncitorească se dezvoltă continuu. Au fost construite peste 100 de case de locuit, un magazin, o brutărie, o baie comunală, club, un spital și o școală de 10 ani.

Familiei noastre sovhozului i-a pus la dispoziție o locuință bună. Trăim bine, avem tot ce ne trebuie, sîntem fericiți. Am înlăptuit multe lucruri, dar mai avem încă multe de făcut.

Întîmpinăm noui an în mijlocul colectivului de lucrători din sovhoz. Cu acest prilej ridicăm paharul și în sănătatea prietenilor noștri de departe, dar în același timp atît de apropiați — oamenii muncii din România prieteni.

Să trăiască și să înflorească veșnic prietenia dintre popoarele noastre!

IVAN ȘI IRAIDA PLESIVTEVI

Epoca măreției

(urmare din pag. I-a)

mai mare decît în anul 1938. Numeroase întreprinderi și ramuri industriale noi, necunoscute în trecut în țara noastră, au fost create și au luat o mare dezvoltare în anii regimului democrat popular.

Poelii noștri, care se simt pe drept cuvînt atrași de frumusețea muncii liberate de exploatare, au citat în multe poeme inspirate mîreția aspră a mînerului care din adîncuri trimite la lumină comorile pămîntului; voința așeză a celorlului, care domănește torentul incandescent al cuploarelor Martin; iescînșia strungărilor, care dintr-o bară de metal net modelată o piesă de înaltă precizie. Poemele lor sînt cunoscute și iubite de popor. Dar, cu nimic mai prejos decît cele mai inspirate versuri, este inscripția „Fabricat în R.R.R.”, care strălucește an de an pe toți cei multe mășini de înaltă tehnologie. Incrustată în oțelul strungărilor sau al tractorilor, strălucind pe caroseria primelor autobuse romînești sau pe geambacurile petroliere — această inscripție lapidară sună de fiecare dată ca un comunicat ce vestește o nouă victorie în marea ofensivă împotriva înapoierei economice, pentru industrializarea socialistă a țării.

Urîșe sînt și transformările care au avut loc în acești ani în viața satului romînesc. Satul vechi — în care, după moșier și chibabur, jandar-mul era figura cea mai prominentă — era cufundat în beznă ignoranței și ale mizeriei cumplite. Într-una din noaptele sale, scriitorul Alexandru Sahia ne-a lăsat un tablou zguduitor al condiției miserabile de care avea parte, încă de la naștere, țărănul romîn în trecut. Astăzi, țărănul romînesc nu mai este nevoit să nască pe ogor; în satele noastre există case de naștere, există medici, moșse. Oamenii vin pe lume în condiții omenești, pentru a trăi o viață omenească.

Visul de veacuri al țărănului romîn — a lungi împururilor — a devenit realitate; cu asvîntul clasei muncitorești, aliatul său de naștere, țărănimea a primit pămînt. Statul democratic-popular ajută țărănimea muncitorească să-și făurească o viață fericită. Îndrumată de partid, sute de mii de țărani muncitori își unesc pămînturile și puterile, pășind pe drumul larg al agriculturii socialiste.

Sub soarele democrației populare, literatura, arta, știința, cunosc o continuă înflorire. Cultura nu mai este, ca în trecut, privilegiul unui cerc restrîns de „aleși”, ci devine tot mai mult un bun al maselor largi. An de an se lărgeste rețeaua învă-

țămîntului, se deschid noi biblioteci, cluburi, teatre, cămine culturale etc. Se desășoară din plin lupul pentru lichidarea analfabetismului și au o departe ziua cînd alîmii neștutor de carte va deapina lumina școlilor. Această zi va constitui un eveniment remarcabil în istoria țării, o adevărată sărbătoare a culturii.

Se întărește necontenit prietenia frățască dintre poporul romîn și minoritățile naționale. În Republica Populară Romînă naționalitățile conlocuitoare se bucură în egală măsură cu poporul romîn de drepturile și libertățile consfințite de Constituție.

Însemnatele realizări obținute plîna acum constituie pentru poporul nostru un izvor de încredere în propriile sale forțe, un îmbold puternic de a păși neabătut înainte, pe calea adevărată a progresului.

Întregul popor muncitor este neclintit în hotărîrea de a fătări necontenit orînduirea democrat-populară, cea mai de seamă cucerire istorică a poporului romîn. Acestei hotărîri îi dau glas masele largi de oameni ai muncii, care participă activ la campania de alegere de deputați pentru Marele Adunare Națională, ce vor avea loc la 3 februarie 1957. Propunînd drept candidați pe cei mai buni fil ai poporului, oameni care și-au dovedit prin fapte dragostea și dedicarea neîmșurabil față de patrie și de popor, țărăni, de patrie noastră, exprimîndu-și hotărîrea de a lupta pentru victoria în alegerea candidaților Frontului Democrației Populare — masele largi populare își exprimă hotărîrea de a întări necontenit orînduirea democrat-populară, de a munci și lupta pentru înflorirea Republicii Populare Romîne. Ștîns tînt în jurul Partidului Muncitoresc Romîn poporul nostru este unanim în voința de a lupta pentru realizarea obiectivelor celui de-al doilea plan cincinal, pentru dezvoltarea industriei și agriculturii, pentru ridicarea continuă a nivelului material și cultural al celor ce muncesc. Poporul nostru este conștient că grăunțele ei lipsurile care mai există sînt grele, realizate; cu asvîntul clasei muncitorești și vor fi sigurate înaintea noastră. Totodată, masele largi își sporesc vigilența revoluționară, pentru a zădmănici uneltirile dusmanului.

Înlărm într-un nou an — al secolului al al Republicii Populare Romîne — înșuflețit de optimism și de încredere în viitor, hotărînd să obținem noi victorii în lupta pentru înflorirea patriei, pentru bunăstarea poporului. Această hotărîre de nestrămutat a întregului nostru popor este garanția sigură că planurile îndrăznețe, departe văzătoare, elaborate de partid vor deveni realitate.

Regele își face datoria

Dimineața, cum se trezi, regele îl chemă pe Puiu:

— A plecat avionul?

— Da, Sire!

— A fost totul în ordine?

— Absolut totu! Sir Detterding v-a transmis de la aeroport, încă o dată, caldele lui mulțumiri pentru felul cum a fost primit de Majestatea Voastră!

Mulțumirile acestea nu erau indiferente regelui. Este exact ceea ce spun comuniștii în manifestele lor: că Henry Detterding, președintele consiliului de administrație al marelui trust petrolifer Royal Dutch, n-a venit în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestreze armata, să înfăcească poliția, să mărească închisorile, să înăbușe mișcarea muncitorească și să facă loc cit mai larg propagandei fascistă! S-a ținut Carol un an de-a pururi în țară pentru o simplă vizită, ci ca să vadă ce a făcut Carol în acest an de cînd este rege. Detterding — și alții ca el — au dat bani spre a pune în piciorul un regim de dictatură fascistă și spre a pregăti războiul împotriva Uniunii Sovietice. Cu banii aceștia Carol a trebuit să construiască șosele, să facă un pod peste Dunăre și sase poduri peste Prut, să înzestre